

Sygn. Akt XVII AmT 118/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Preizner

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 17 sierpnia 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmT 118/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej decyzją z dnia 17 sierpnia 2018 r., Nr (...), na podstawie art. 210 ust. 1 i 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1907 z późn. zm., zwanej dalej „Pt”), w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm., zwanej dalej „ustawą o wruist”) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1257, zwanej dalej „k.p.a.”) w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2017 nałożył na (...) sp. z o.o. karę pieniężną, płatną do budżetu państwa, za nieprzekazanie przez Stronę danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 750 PLN (słownie: siedemset pięćdziesiąt złotych).

Od wyżej wymienionej decyzji powód – (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. wniósł odwołanie, zaskarżając decyzję w całości. Wniósł o uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy organowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie art. 7 w zw. z art. 77§1 w zw. z art. 80 k.p.a. poprzez brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego oraz brak dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy.

Powód podniósł, że nie posiada infrastruktury telekomunikacyjnej i w każdym roku składał sprawozdanie zerowe. Takie też oświadczenie zostało złożone w dniu 31 marca 2018 roku. W ciągu roku od poprzedniego złożenia zmianie uległ interfejs strony internetowej. Aktualizacja interfejsu poprzez dodanie skryptu A. rozwijającego menu dodatkowych załączników utrudnia względem lat poprzednich prawidłowe wywiązanie się z obowiązku sprawozdawczego. W latach poprzednich załączników był widoczny na stronie bez zaznaczania opcji „nie przekazuję”. Informacja o wprowadzeniu owej aktualizacji nie znajduje się na stronie z której oświadczenia wysyła się. Ponadto, brak walidacji oświadczenia – interfejs programu nie informuje użytkownika o braku wymaganych załączników w przypadku generowania oświadczenia z zerowymi stanami infrastrukturalnymi. Mechanizm walidacji danych przed wysłaniem oświadczenia w sposób prosty eliminowałby wskazany problem. Spółka w poprzednich latach również nie wykazywała posiadania infrastruktury telekomunikacyjnej, złożenie oświadczenia bez w/w załącznika nie wynika z niedopatrzenia składającego lecz z wprowadzenia zmian do interfejsu oraz braku zapewnienia prawidłowości procedury sprawozdawczej ze strony podmiotu dostarczającego oprogramowanie do ich składania. Spółka do dnia informacji o niewykonaniu sprawozdania była przekonana, że złożyła prawidłowo i w terminie sprawozdanie jak to miało miejsce w latach poprzednich.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej, w związku z zawilocią i skomplikowaniem sprawy.

Pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w treści decyzji. Pozwany wskazał, że w aktach sprawy znajduje się dokument elektroniczny „Potwierdzenie przekazania danych” wg stanu z dnia 30 marca 2018 roku. Powód zakończył procedurę przekazywania i pobrał stosowny plik potwierdzenia przekazania danych. Z analizy wydruku wynika, że w punkcie oświadczenia, nie zostały dokonane jakiegokolwiek operacje, co oznaczało, że przedsiębiorca telekomunikacyjny jakim jest powód powinien przekazać dane o każdym elemencie infrastruktury. Z danych zawartych w systemie wynika, że wygenerowano potwierdzenie przekazania danych. Skoro w potwierdzeniu widnieją wartości zerowe i nie odznaczono oświadczeń, powód nie powinien być zdziwiony, że nie przekazał żadnych danych. Pozwany podniósł również, że argumentacja o zmianie interfejsu i niewłaściwej sekwencji zdarzeń przy walidacji oświadczenia jest całkowicie chybiona skoro tylko analiza wygenerowanego potwierdzenia prowadzi do wniosku, iż nie zostały przekazane jakiegokolwiek dane nawet w zakresie braku infrastruktury. Pozwany wskazał również adres strony internetowej, na której znajduje się zakładka „pomoc” gdzie każdorazowo jest zamieszczana instrukcja użytkownika do systemu (...) ze wszelkimi zmianami nanoszonymi do systemu, m. in. szczegółowy sposób przekazywania danych i składanych oświadczeń, z którą każdy użytkownik może się zapoznać. Pozwany zauważył również, że użytkownicy (...) mający problemy techniczne lub chcący się upewnić, czy dokonali prawidłowych operacji mogą skorzystać z zakładki pomoc i wysłać stosowne zgłoszenie do pracowników obsługujących system. Pozwany wskazał, że w dniu 30 marca 2018 roku powód nie zgłaszał żadnych trudności ze skorzystaniem z systemu.

Na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2019 roku powód złożył wniosek o zmianę decyzji poprzez odstąpienie od nałożenia kary administracyjnej, wskazując, że wniosek o uchylenie decyzji jest wnioskiem ewentualnym. Wniósł również o zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód podniósł też, że zmiana systemu wpłynęła na popełnienie błędu przez powoda i powód nie jest jedynym podmiotem, który taki błąd popełnił. O tym, że taki problem istnieje świadczy to, że pozwany przywrócił poprzednie działanie systemu.

W piśmie procesowym z dnia 8 maja 2019 roku pozwany wskazał, że powodem wadliwego przekazania danych nie mogła być wadliwa aktualizacja systemu. Pozwany zaznaczył, że powód przekazując dane po prostu nie zaznaczył żadnej pozycji w pozycji „Oświadczenia” oraz zakreślił pozycję X w oświadczeniu „zakończenie przekazania danych”. Powodem zatem nieprzekazania danych nie było wadliwe działanie systemu, a działanie użytkownika niezgodne z wymaganiami systemu.

Na rozprawie w dniu 11 września 2019 roku powód podtrzymał stanowisko w sprawie, wskazując, że zmiany w systemie wprowadzone przez pozwanego mogły wprowadzać w błąd.

Na rozprawie w dniu 11 września 2019 roku pozwany podtrzymał stanowisko w sprawie oraz stanowczo zaprzeczył, aby przywrócił poprzednią wersję strony.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 marca 2014 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. została wpisana do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem: (...). /k. 64 akt adm./

Prezes Urzędu Regulacji Elektronicznej, zawiadomieniem z dnia 12 czerwca 2018 r., (pismo zostało prawidłowo doręczone zgodnie z potwierdzeniem odbioru w dniu 19 czerwca 2018 r.) poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2017. W tymże piśmie, Prezes UKE wezwał Stronę do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Jednocześnie Prezes UKE poinformował Stronę o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 30 dni od daty otrzymania tego pisma oraz zgodnie z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a. o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania. /k.1-7, 12 akt adm./

Przedsiębiorca w dniu 12 czerwca 2018 r. przesłał pocztą elektroniczną potwierdzenie przekazania danych do Systemu Informacyjnego o Infrastrukturze Szerokopasmowej (dalej: (...)) za 2017 r. /k. 9-11 akt adm./

Pismem z dnia 13 czerwca 2018 r., Prezes UKE poinformował przedsiębiorcę, że dane przekazane w (...) są niekompletne, więc nie można uznać, że Strona wypełniła obowiązek sprawozdawczy, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist./ 13 akt adm./

Pismem z dnia 13 lipca 2018 r., dostarczonym do UKE dnia 18 lipca 2018 r., przedsiębiorca przedstawił swoje stanowisko w sprawie, w którym poinformował, że uzupełnił wymagane dane oraz, że nie był świadomy niekompletności przekazanych wcześniej danych. Spółka poprosiła o łagodny wymiar kary ze względu na fakt, że zaniechanie nie było zamierzone, a Strona dotychczas wywiązywała się ze wszystkich swoich zobowiązań. Do pisma dołączono kopię CIT-8 wraz z potwierdzeniem przekazania do urzędu skarbowego drogą elektroniczną oraz sprawozdanie finansowe Spółki za 2017 r./k. 16-60 akt adm./

W dniu 17 sierpnia 2018 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wydał decyzję, (...) (k. 65-69 akt adm.)

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, których prawdziwość, wiarygodność i moc dowodowa nie była podważana w postępowaniu sądowym, jak też na podstawie twierdzeń stron.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie strony powodowej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, że powód od dnia 10 marca 2014 roku jest wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE.

Stosownie do art. 209 ust. 1 – ustawy Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2017r., poz. 1907 z późn.zm), kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych, lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe podlega karze pieniężnej. Zgodnie z ust. 1a, kara, o której mowa w ust. 1, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia.

Treść art. 209 ust. 1 Pt dotyczy niewypełniania obowiązku udzielania informacji oraz dostarczania Prezesowi UKE dokumentów przewidzianych ustawą. Przedmiotowy obowiązek został przez ustawodawcę nałożony na podmioty prowadzące działalność w zakresie telekomunikacji. Jednym z nich jest obowiązek sprawozdawczy, określony przepisem art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

Zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm) Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą:

1) informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu;

2) pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację.

Zgodnie natomiast z ust. 2 art. 29 ustawy o wruist, w celu wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1:

1) państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne,

2) podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej,

3) przedsiębiorcy telekomunikacyjni

- przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1, informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Przenosząc powyższe regulacje prawne na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że powód jako przedsiębiorca telekomunikacyjny wpisany do rejestru prowadzonego przez Prezesa UKE był zobowiązany do przedłożenia Prezesowi UKE danych o których mowa w powołanym wyżej art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2017.

W treści odwołania strona powodowa zarzuciła pozwanemu naruszenie art. 7 w zw. z art. 77§1 w zw. z art. 80 k.p.a. poprzez brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego oraz brak dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. Strona powodowa podniosła, że nie doszło do przekazania przedmiotowych danych z powodu błędnego działania strony internetowej. Mając na względzie charakter postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, postępowanie niniejsze tj, z odwołania od decyzji Prezes UKE ma charakter

postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontrykatoryjnego. Z tych względów, mając na względzie wymogi odwołania przyjęte przez ustawodawcę, odwołanie odpowiada konstrukcji pozwu w ogólnym postępowaniu cywilnym, bowiem wymagania odnoszące się do odwołania (art. 479⁶⁰ k.p.c.) są zbliżone do wymagań pozwu (art. 187 k.p.c.), a ponadto odwołanie, podobnie jak pozew, uruchamia postępowanie sądowe w pierwszej instancji. W świetle powyższego przyjąć należało, że zastosowanie znajdują również reguły dowodzenia w procesie cywilnym. W konsekwencji, obowiązek przedstawienia dowodów w niniejszym postępowaniu również spoczywał na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywał na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Z tego względu przyjąć należało, że zgodnie z treścią art. 6 k.c., na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania faktu błędnego działania systemu, za pomocą którego powód wywodził korzystne dla siebie skutki prawne. Wskazać tu jednak należy, że powód powołując na powyższy fakt, ograniczył się jedynie do twierdzeń, które dowodami nie są. Ponadto, jak wykazał pozwany za pomocą dokumentu w postaci wydruku potwierdzenie przekazania danych według stanu na dzień 30 marca 2018 roku (k. 32), w potwierdzeniu widnieją wartości zerowe, a w punkcie oświadczenia nie zostały dokonane jakiegokolwiek operacje, co oznaczało, że powód nie przekazał żadnych danych. Z powyższego wynika zatem, że powód w sposób nieumiejętny skorzystał z przedmiotowego systemu w dniu 30 marca 2018 roku. Ponadto zauważyć należy, że orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli jak w przypadku powoda – przedsiębiorcy telekomunikacyjnego prowadzącego na własny rachunek wskazaną działalność, spoczywa na nim obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie prowadzenia przedmiotowej działalności. Powód zatem jako podmiot profesjonalny, wpisany do przedmiotowego rejestru, powinien był podjąć odpowiednie kroki w celu zapewniania prawidłowego i skutecznego wykonania obowiązku przekazania danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist. Zasadnie zauważył pozwany, że powód w dniu 30 marca 2018 roku, posługując się instrukcją jako użytkownik (...), mając problemy techniczne lub chcąc się upewnić czy dokonał prawidłowych operacji, mógł skorzystać z zakładki „pomoc” i wysłać stosowne zgłoszenie do pracowników obsługujących system. Pozwany wskazał, że w dniu 30 marca 2018 roku powód nie zgłaszał żadnych trudności ze skorzystaniem z systemu, ani też powód w niniejszym postępowaniu nie wykazał okoliczności przeciwnej.

W świetle powyższego, niewątpliwie powód zachowanie swoim wypełnił dyspozycje przepisu art. 209 ust. 1 pt, albowiem nie przekazał danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist. Zasadnie również pozwany w treści, decyzji wskazał na treść powołanego wyżej art. 209 ust. 1a pt, zgodnie z którym za dopuszczalnością nałożenia kary przemawiają czas trwania, zakres naruszenia i skutki prawne. W niniejszym postępowaniu bezsporna była zaś okoliczność, że powód dopełnił obowiązku dopiero po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, o czym powód zawiadomił pozwanego pismem z dnia 13 lipca 2018 roku, które wpłynęło w dniu 18 lipca 2018 roku, zatem okres naruszenia był znaczny. W sposób prawidłowy pozwany ocenił również, zakres naruszenia przedmiotowego obowiązku informacyjnego jak i możliwe jego skutki, dokonując tej oceny przez pryzmat celu ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Ma rację pozwany wskazując, że przekazywanie Prezesowi UKE danych dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist w tym punktów adresowych ma

zapewnić stworzenie warunków rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym poprzez likwidację barier, poprawę dostępu do gruntów, budynków w procesie inwestycyjnym, poprawę dostępu do gruntów, budynków i ich części na potrzeby inwestycji telekomunikacyjnych oraz wykorzystanie istniejącej infrastruktury, w tym należącej do podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej, przyczyniając się w konsekwencji do wspierania równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych i zapewnienia użytkownikom końcowym świadczenia usług najwyższej jakości. Niedopełnienie przez powoda przedmiotowego obowiązku przez wskazany okres utrudniło zatem pozwanemu realizację powyższych obowiązków, jak również mogło prowadzić do zaburzenia w zakresie tworzenia przez Prezesa UKE warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej, nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia użytkownikom końcowym usług telekomunikacyjnych. Jak wskazał pozwany, dla celów prawidłowego przeprowadzenia inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej Prezes UKE udostępnił i administruje systemem (...), którego funkcjonalności mają za zadanie usprawnić proces przesyłania danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w tym ograniczyć możliwość występowania błędów lub ich ilość w raportach składanych przez podmioty do tego zobowiązane, czyli nie wyłączając powoda. W przekonaniu Sądu, w konsekwencji, każdy przypadek przekazania nieprawdziwych lub niepełnych danych o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, czyli w tym przypadku powoda, wpływa negatywnie na planowanie rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w skali kraju. Powyższa okoliczność, w konsekwencji, świadczy również o braku możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, o której mowa w treści art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a., gdyż zgodnie z treścią powyższego przepisu, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Z uwagi na wskazaną wyżej wagę naruszenia, tj. wyższą niż znikoma, brak było możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

W myśl art. 210 ust. 2 Pt wysokość kary pieniężnej nakładanej na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego uzależniona została także od jego możliwości finansowych. Powód przedłożył dane dotyczące wielkości przychodu w 2017 roku, niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary. Prezes UKE w świetle przedłożonych przez powoda dokumentów określił jako podstawę wymiaru kary pieniężnej wysokość przychodów powoda w 2017 roku na kwotę (...)zł. Zgodnie z treścią art. 210 ust. 1 pt maksymalna wysokość kary stanowiła kwotę 24.931,41 zł, co stanowi (...) podstawy wymiaru kary. Z tego względu, nałożona na powoda kara w wysokości 750,00 zł jest adekwatna do zakresu naruszenia. W sposób prawidłowy pozwany uwzględnił również okoliczności łagodzące mające wpływ na wysokość wskazanej kary, albowiem strona ostatecznie dopełniała przedmiotowego obowiązku, jak również pozwany uwzględnił okoliczność, że powód nie był dotychczas karany. Zważywszy na zaistniałe okoliczności, pozwany postąpił tak, jak przewiduje ustawodawca.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie, celem kary pieniężnej uregulowanej w art. 209 ust. 1 p.t. jest zapewnienie zgodności działalności przedsiębiorstw telekomunikacyjnych z celami prawa telekomunikacyjnego, do których należą (m.in.): wspieranie równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych, rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, zapewnienie ładu w gospodarce numeracją, częstotliwościami oraz zasobami orbitalnymi, zapewnienie użytkownikom maksymalnych korzyści w zakresie różnorodności, ceny i jakości usług telekomunikacyjnych, zapewnienie neutralności technologicznej, zapewnienie użytkownikom końcowym będącym osobami niepełnosprawnymi dostępu do usług telekomunikacyjnych równoważnego poziomu dostępu, z jakiego korzystają inni użytkownicy końcowi. Jest to odpowiedzialność zobiektywizowana, niezależna od winy przedsiębiorcy, elementy takie jak: zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe, mają znaczenie jedynie w zakresie określenia wysokości kary pieniężnej. Wskazać należy również, że kara pieniężna nie ogranicza się jedynie do represji za naruszenie przepisów prawa telekomunikacyjnego, ale ma na celu również zmotywowanie przedsiębiorców do respektowania nakazów lub zakazów wynikających z tej ustawy, przy czym jej wymiar musi być odczuwalny dla przedsiębiorcy. Z tego powodu w każdej sprawie należy ustalić, w jakiej wysokości kara pieniężna będzie spełniać postawione przed nią cele.” (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt VI ACa 336/16, Lex Nr 2390610).

W świetle powyższego Sąd miał również na uwadze okoliczność, że dopełnienie przedmiotowego obowiązku informacyjnego przez powoda i innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych ma bezpośredni wpływ na prawidłowość wykonywania obowiązków przez Prezesa UKE. Z tego względu istotne jest aby informacje i dokumenty objęte ustawowym obowiązkiem ich złożenia były dostarczane w sposób kompletny i terminowy. Z tych wszystkich względów, w przekonaniu Sądu, kara w wysokości nałożonej decyzją z dnia 17 sierpnia 2018 roku, jest adekwatna do zakresu naruszenia, ale też jednocześnie relatywnie niska, z uwzględnieniem braku wcześniejszej karalności powoda oraz będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Reasumując powyższe rozważania, zdaniem Sądu Okręgowego, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Mając to na względzie, na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska